

Η Γέφυρα: Μια πολιτική αναγνώριση για τον Steve Nash

του Dave Zirin

Χθες, ένας από τους σημαντικότερους παίκτες στην ιστορία του μπάσκετ και ένας από τους πιο δραστήριους πολιτικά, ο Steve Nash, ανακοίνωσε ότι αποσύρεται από την ενεργό δράση. Ο Nash αγωνίστηκε από το 1996 στο κορυφαίο πρωτάθλημα του κόσμου, το NBA και ανακηρύχθηκε δύο συνεχόμενες χρονιές, το 2005 και το 2006, ως ο πολυτιμότερος παίχτης. Πέρα από την τεράστια αξία του εντός παρκέ, ο Nash υπήρξε ένας εξαιρετικά συνεπής πολιτικός ακτιβιστής στην πορεία των χρόνων του μεταξύ των κορυφαίων του αθλήματος παγκοσμίως. Το Barikat, δημοσιεύει σήμερα στα ελληνικά, ένα κείμενο του Dave Zirin στο Nation - το οποίο έχει γραφτεί λίγους μήνες πριν όταν ένας τραυματισμός ουσιαστικά σήμανε το τέλος της καριέρας του Nash, πριν την επίσημη ανακοίνωση που έγινε τελικά χθες - σχετικά με τη συμβολή του Nash στη διαμόρφωση ενός άλλου προτύπου αθλητή, μέσα στην καρδιά του πιο ξακουστού καπιταλιστικού κράτους στον πλανήτη.

Όποιος αγαπά το άθλημα του μπάσκετ, όταν αυτό παίζεται στην πιο ελεύθερη, σχεδόν μυσταγωγική, εκδοχή που υπάρχει, είναι θλιμμένος μετά την ανακοίνωση ότι η καριέρα του Steve Nash έφτασε όπως όλα δείχνουν στο τέλος της. Ο Nash θα λείψει στον κόσμο, πάνω απ'όλα γιατί αυτός ο μελλοντικός θαμώνας του Hall of Fame είχε τη δυνατότητα τόσο να ελέγχει το ρυθμό του παιχνιδιού, όσο και να εμπνέει το κοινό με τρόπο που λίγοι παίκτες της γενιάς του το έχουν καταφέρει. Μίλησα με τον Jack McCallum, το θρυλικό συντάκτη του Sports Illustrated και συγγραφέα του υπέροχου βιβλίου «Seven Seconds or Less» για τη φοβερά γρήγορη και επιθετική ομάδα των Phoenix Suns, υπό τον Nash. «Στη διάρκεια της σεζόν που βρέθηκα κοντά στους Suns, ο απόλυτος επαγγελματισμός του Nash μου έκανε τρομερή εντύπωση», είπε.

«Το ίδιο και απaráλλαχτο ζέσταμα με τα σουτάκια. Τα κρία ντους και οι διατάσεις που έκανε για να κρατά το κορμί του σε αρμονία. Οι διακριτικές, αλλά επίμονες, υπενθυμίσεις στους συμπαίκτες του για τη διατροφή τους και την ανάγκη να κοιμούνται σωστά... αλλά διάολε, ο τύπος ήξερε να παίζει καλά, μην το ξεχνάμε αυτό. Δεν ήταν ένας διάττοντας αστέρας που εμφανίστηκε για ένα ή δύο χρόνια. Είναι ο τρίτος σε ασίστ παίχτης όλων των εποχών. Αυτός και η ομάδα των Suns, κατά κάποιο τρόπο γεφύρωσαν ένα χάσμα στο NBA. Ο Michael (σ.σ. Jordan) σταμάτησε. Οι Lakers πήραν τρία συνεχόμενα πρωταθλήματα. Οι Spurs ποτέ δε θα μπορούσαν να συγκινήσουν το σύνολο των οπαδών του αθλήματος. Ο LeBron δεν ήταν ακόμα έτοιμος να γίνει ο LEBRON. Και έτσι, εμφανίστηκε ο Nash και οι Suns. Διάολε, ήταν διασκεδαστικοί».

Η εκτίμηση για τον Nash και το οπλοστάσιο με πάσες που κατείχε – και τις έβγαζε με την ίδια ευκολία τόσο με το δεξί όσο και το αριστερό χέρι – θα συνεχίσει να υπάρχει και να αυξάνεται, όμως οφείλουμε να σταθούμε μια στιγμή για να δείξουμε την εκτίμηση μας στο πρόσωπο του Nash, για λόγους πέρα από την ικανότητα του για τα παραπάνω. Πρέπει να τον ευχαριστήσουμε για το ότι τόλμησε να είναι μια φωνή αντίστασης, όταν πραγματικά είχε σημασία αυτό. Ενώ σχεδίαζόταν ο πόλεμος στο Ιρακ στις αρχές του 2003, στον αθλητικό κόσμο επικρατούσε σιωπή για το θέμα. Αυτό δεν ήταν έκπληξη. Είχαν περάσει χρόνια από τότε που οι αθλητές έμπαιναν στη διαδικασία να χρησιμοποιήσουν τις υπερσύγχρονες, αποκλειστικά κατασκευασμένες από τη Nike εμφανίσεις τους, για να

κάνουν πολιτικές δηλώσεις. Καθώς σήμερα, διάφοροι αθλητές – από το Richard Sherman μέχρι τη Serena Williams, το Robbie Rodgers, το Jason Collins και τους Miami Heat – χρησιμοποιούν τα social media για να εκφράσουν άβολες αλήθειες σε αφιλόξενους χώρους, είναι δύσκολο να θυμηθούμε πόσο εκκωφαντική ήταν η σιωπή πάνω σε πολιτικά θέματα, το 2003. Ενώ εκατομμύρια κόσμος συγκεντρωνόταν στη Νέα Υόρκη για να πει όχι σε αυτό που τότε αποκαλούνταν ο πόλεμος του Bush, ο κόσμος του αθλητισμού σε θεσμικό επίπεδο, από ιδιοκτήτες ομάδων μέχρι διάφορες κωλοφυλλάδες, ήταν το επίκεντρο ενός αδιαμφισβήτητου πατριωτισμού. Για ανθρώπους που διάβαζαν μόνο τα αθλητικά των εφημερίδων, προσπερνώντας ακόμα και το πρωτοσέλιδο, το να έρθουν αντιμέτωποι με απόψεις που διαφωνούν με την κυρίαρχη, δεν συνιστούσε επιλογή.

Μέσα σε αυτή την αποπνικτική ατμόσφαιρα, ο Steve Nash, τότε παίχτης των Dallas Mavericks, εμφανίστηκε στο All-Star Game του 2003 φορώντας ένα μπλουζάκι που έλεγε «No War. Shoot for Peace». Όταν ρωτήθηκε από τους σοκαρισμένους δημοσιογράφους, είπε: «Νομίζω ότι ο πόλεμος είναι λάθος στο 99.9% των περιπτώσεων. Πιστεύω ότι ο πόλεμος στο Ιρακ έχει περισσότερο να κάνει με το πετρέλαιο ή είναι ενός είδους αντιπερισπασμός γιατί πραγματικά δε νιώθω ότι πρέπει να μας ανησυχεί το Ιρακ».

Είχε ισοπεδώσει τους υπεύθυνους της κυβέρνησης τότε, με μια τραγικά προφητική δήλωση, λέγοντας: «Νομίζω ότι ο Saddam Hussein είναι ένας τρελός δικτάτορας, αλλά δε νομίζω ότι μας απειλεί αυτή τη στιγμή. Δεν έχουμε βρει πυρηνικά όπλα – ανεξάρτητα του τι λέει ο καθένας – και αυτή η διαδικασία βρίσκεται σε εξέλιξη. Μέχρι να ολοκληρωθεί αυτή η έρευνα και να υπάρξει απόφαση, νομίζω ότι ο πόλεμος είναι απαράδεκτος».

Ο Nash δεν ισχυρίστηκε ότι ο Bush, ο Cheney και η Condoleezza Rice έκαναν λάθος, αλλά ότι στην πραγματικότητα είχαν πολύ άνομα και κρυφά κίνητρα: «Δυστυχώς, αυτός ο πόλεμος έχει να κάνει κυρίως με τα πετρέλαια και όχι με τα πυρηνικά όπλα». Ο Nash επίσης είχε διαφωνήσει και με τα μέσα ενημέρωσης που υποστήριζαν τον πόλεμο. Δύο χρόνια πριν ζητήσουν συγγνώμη δημόσια οι New York Times και η Washington Post για την καθολική υιοθέτηση της φιλοπολεμικής προπαγάνδας εκείνο το διάστημα, ο Nash είχε πεί: «Πιστεύω ότι πολλά από όσα ακούμε στις ειδήσεις είναι παραπλανητικά και απολύτως ψευδή και νομίζω ότι είναι σημαντικό να σκεφτόμαστε βαθύτερα για να αντιληφθούμε το τι ακριβώς συμβαίνει».

Ο Nash δεν κάμφθηκε όταν ο Mark Cuban, ιδιοκτήτης της ομάδας των Dallas Mavericks, του την έπεσε για τις απόψεις του. Ο, Καναδός, Nash επίσης δεν πτοήθηκε όταν ο τότε ψηλός των Spurs, ο David Robinson (σ.τ.μ.: απόφοιτος της στρατιωτικής ακαδημίας) είπε: «Αν ο Nash ντρέπεται για αυτό που συμβαίνει, τότε θα πρέπει να πάει να ζήσει σε άλλη χώρα».

Ο Nash συνέχισε απτόητος, τον καιρό που πρωταγωνιστούσε στο Phoenix. Ο φρικτός κυβερνήτης της Arizona, Jan Brewer – με πλειοψηφική υποστήριξη σε επίπεδο πολιτείας - νομοθέτησε μια σειρά δρακόντιων μέτρων τα οποία ποινικοποιούν οποιονδήποτε μοιάζει με μετανάστη από τη Λατινική Αμερική. Ο Nash απάντησε όταν προέτρεψε την ομάδα του, την ημέρα της 5ης Μάη (σ.τ.μ.: ημέρα εθνικής υπερηφάνειας για τους Μεξικανούς, που αποτελεί επίσημη γιορτή και στις ΗΠΑ) να φορέσουν εμφανίσεις με λογότυπο Los Suns, δηλαδή με το όνομα της ομάδας στη γλώσσα των Λατίνων. Είχε δηλώσει: «Θεωρώ ότι ο νόμος είναι πολύ λάθος. Νομίζω ότι κάνει ζημιά τόσο στην κοινωνία μας όσο και στις πολιτικές μας ελευθερίες και είναι πολύ σημαντικό να αντιδρούμε υπερασπιζόμενοι πράγματα τα οποία πιστεύουμε. Αυτός ο νόμος είναι προφανές ότι ανοίγει δρόμο στις φυλετικές διακρίσεις, δηλαδή πράγματα που δεν θέλουμε και ούτε πρέπει να βλέπουμε εν

έτει 2010».

Εκτιμώ τον Steve Nash για τους ίδιους λόγους με το Jack McCallum: Γιατί ο άνθρωπος ήταν μια γέφυρα. Όχι ακριβώς μια γέφυρα από τον Jordan στον LeBron. Ήταν μια γέφυρα από μια ατμόσφαιρα που δεν κουνιόταν φύλλο και επικρατούσε ένας συντεχνιακός καθωσπρεπισμός και μια φοβική μυστικοπάθεια ανάμεσα στους αθλητές, στη σημερινή εποχή όπου υπάρχει μια αίσθηση ότι δεν χρειάζεται να παραιτηθείς από το δικαίωμα σου να έχεις άποψη, απλά επειδή έβαλες την υπογραφή σου σε ένα συμβόλαιο. Ο Steve Nash τώρα που σταμάτησε, σίγουρα θα μας λείπει από τα παρκέ. Ελπίζουμε όμως ότι δεν θα σταματήσει ποτέ να εκφράζει τις απόψεις του.

Πηγή: The Nation